

Uskutečněné 24.-28.10.2003 ve Lhotce u Mělníka

Tak čím začít?

Co třeba tím, že první srážecí místo bylo před klubovnou, druhé v Dejvicích u trafiky a poslední přímo u autobusu, kde jsme sebrali sestru Kotletku (Řízek). Takže někde, zapomenuto kde, jsme nasedli na autobus a já jako jedna polovina z hlavních programových vedoucích jsem měla hru.

Dětičky dostali každý svůj papír s příběhem o bizoní ženě a jejich úkolem bylo podtrhnout vodorovně písmenko A a vlnovkou E. Mé představy o výbornosti ztroskotaly, jen co si všichni po první větě začali stěžovat na bolení hlavy a nevolnosti od žaludku. Nevadí, hlavně, že jsme dojeli do Mělníka. Tam na nás měl čekat další autobus do divočiny blízko našeho budoucího příbytku, ale ouha...autobus nebyl. Začali jsme běhat po nádraží a hledali spoj, ale po chvíli jsme to zapíchli na silnici s „fryzbíčkem“. Nakonec nějaký bus jel, tak jsme nasedli...vyhodil nás na silnici mezi polem, polem a zase polem. Tak ale abychom popojeli...spojili jsme se s Jézou, kterej čekal v teplíčku a spolu s Koldou pro nás dojeli. Ve velmi prapodivných figurách jsme se nastrkali do auta a za kolejema na nás čekaly sruby spolu s Majdou a malým Vojtou Ježkem.

Ubytovali jsme se:

- 1.srub-já, Týnka, Bára, Zuzka, Karča, Buclík a Denisa(od bobrů z tábora, ségra Zdendy)
- 2.srub-Míša, Janička, Ondra, Majda a Kolda
- 3.srub-kuchyně
- 4.srub-Kajda, Prtě, Verča, Špageta, Dominika
- 5.srub-Ježek, Ježek junior, Míra, Honzík(brácha Karči) a Zdenda(od bobrů z tábora, brácha Denisy a další komentář radši zamlčím)

Napapali jsme se, každej ze svejch zásob a mohla začít celovýpravová hra-Hledání Inkovy dcery zajaté Španěly.

Po jednom chodili na louku, kde byla svíčka se vzkazem(zasvěcení do hry). Opravdu jsme nečekali, že to bude mít takovej úspěch- prckové málem umřeli strachy. Pak šli děti spát a vedoucí se časem taky uložili. Je to záhada, ale Zdenda se ráno probudil v našem srubu i s věcmi. Byl to den, kdy jsme měli absolvovat výlet na Kokořín, ale bez prohlídky hradu. Ještě než jsme se vypravili, tak děti (sorry Karčo a Buclíku) hledali lístečky se svým jménem a podle barvy se rozdělili do družin. Bucláci byli ve složení Bucla, Honza, Verča, Prtě a Špageta. Karčáci logicky byli Karča, Denisa, Míra, Dominika, Kajda a někdy Vojtíšek. Cesta ke Kokořínu dopadla dobře(až na malou ztrátu pár členů, nebudu jmenovat, ale děti to nebyly), hráli jsme obvyklé hry a taky jsme zavádili po skupinách se zavázanejmá tkaničkama.Zpátky jsme jeli

úžasným mikrobusem...

Večer se hráli hry a samozřejmě mafie. V neděli ráno odjel Kolda a Majda s Řízkem šli s dětma na hrad. Pak se jelo do Mělníka, kde hráli dědeček měnil až vyměnil, otázky a dovršili to očistou v bazénu. Navečer se hrály tygřící a museli ze svých ulovených písmenek, obrázků a nesmyslů skládat slova. Nesmím zapomenout na událost dne a to, jak programoví vařili špagety a já se Zdendou jsme chtěli využít přímou úměrnost(kolikrát víc špaget, tolikrát dýl vařit). Zase se hrály hry a ještě navíc nás opustila Majda(přijel pro ní Kolda). Ráno jsme přišli ještě o Míšu a jeli do Kaniny na další vejlet. To byl skupinkovej vejlet, takže na určitém místě jsme jim dali zapeklitou zprávu a vydali se napřed rozmisťovat úkoly. Cesta vedla kolem nádherných skal, tak někteří neodolali. Jejich(vlastně i naše) dobrodružná cesta končila ve vesničce Harasov, kde byl opuštěnej rozmlácenej barák a jelikož jsme měli čas než dorazej skupinky, tak nás nenapadlo nic jinýho než ho prošmejdit. Chodili jsme tam po mrtvolách a tak...Cestou zpátky do naší srubové osady se strhla obří listová válka. Po jídle se hrála Týnky vypečená hra na motivy dračáku. Večer byl zaměřen sportovně, především na ringo, přehazku, nohejbal...kolem půl jedný začala noční bojovka, která měla bejt závěrem hry.

Chodilo se po jednom po svíčkách ve skalách a když se sešla celá družinka, tak vykřikli pokřik a Španělé sedící na skále okolo ohně spolu s Inkovou dcerou zkameněli. Dcera poděkovala za záchranu a každý si vzal pamětní kartičku. Seběhli dolů a šli spinkat. V úterý se balilo, vyhlášovali se výsledky, hrály hry a papala se krupicová kaše.

A co říci na závěr kromě toho, že jsem ten hrnec od kaše musela mejt já? Snad jen to, že to byl krásnej prodlouženej výlet a že domů jsme se dostali autobusem z Mělníka.

Lišče